

Szűcs János

Titkosírás

*Nem fejtett meg eddig még senki sem,
és ma már én sem tudom, jelentek-e
egyáltalán valamit...*

fantasztikus novellák

Titkosírás

*- Nem fejtett meg eddig még senki sem,
és ma már én sem tudom, jelentek-e egyáltalán valamit...*

Szűcs János

2019

Underground Kiadó

www.undergroundkiado.hu

Minden jog fenntartva!

Úszni tanulni

Roy kinyitotta a szemét. Az előbb még oly éles és eleven álmokképek egy pillanat alatt elenyésztek, és Roy már egyikükre sem emlékezett.

Odakint megvirradt, a Nap a tenger felett állt, egészen kiemelkedve a csendes, nyugodtan hullámzó vízből, sugarai szinte áttetszővé tették a sátor vásznát. A hűvös levegő befurakodott a szorosan összehúzott hálósák alá. Remegés futott végig a fiú testén, ahogy a kora reggeli levegő a bőréhez ért, bár nem csupán a hideg volt az, ami ezt a kellemetlen érzést előidézte. Roy izgalommal és kétségekkel telve gondolt előző esti, akkor még szilárdnak tűnő elhatározására, amit most egy hűvös fuvallat is képes volt megingatni.

A többiek aludtak a sátorban, és láthatóan eszükbe sem jutott korábban ébredni, mint az elengedhetetlenül szükséges lett volna. Nyugodt, kiegyensúlyozott szuszogásuk bosszantotta Roy-t, aki az egész éjszakát forgolódva, egyik helyzetet a másik után váltogatva töltötte, és próbált némi alváshoz jutni.

Rövid tépelődés után, amiben szerepet kapott közismert lustasága, a kora reggeli ébredéstől való idegenkedése, és sok egyéb kisebb vagy nagyobb érv és indok, mégis döntésre szánta el magát.

Óvatosan kibújt a hálósákból, vigyázva arra, hogy még véletlenül se érjen a többiekhez. Minden moccanásra összerezgett, és lázasan gondolkodott azon, hogy valami ürüggyel védekeznie kell, ha esetleg észrevennék váratlan távozását. Ruháit már előző este egy csomóba készítette, most csak ezt kellett megmarkolnia, és kivinnie magával a sátorból. Odabent nem vesződhetett az öltözködéssel, hiszen az végképp kockázatos lett volna ilyen parányi helyen.

Kilépett a sátorból, és maga után gondosan újra összezárta a bejáratként szolgáló sátorlapokat. Sietve magára szedte a ruháit, belebújt a cipőjébe, és csak ekkor nézett körül.

A tábort még soha nem látta ilyennek, mint aznap reggel. Az ami nap közben zsúfoltnak, zsi bongónak, zajosnak, kellemetlennek, sőt néha ellenségesnek tűnt, az most szinte hihetetlen módon átváltozott. A sátrak között senki nem járt, a tábor lakói békésen aludtak matracaikon, a kényelmes hálósákjaikban, valószínűleg mindegyikük a maga kényelmes és egyénre szabott álmát álmodta, nyoma sem volt a nappali tülekedésnek, a veszekedéseknek, az erőpróbáknak, a szabályoknak és a számonkéréseknek. Csak néhány fürdőnadrág és bikini száradt a köteleken, csak néhány gazdátlan cipő hevert a sátrak között.

Roy kezdte magát jobban érezni. A mozgás, és az hogy kezével átdörzsölte, átmasszírozta a tagjait, az előbbi remegést teljesen eltüntette. És bár a Nap még nem melegített igazán, sugarai mégis a melegség képzetét ébresztették Roy-ban.

16 éves volt akkor, második alkalommal volt táborban. Nem azért, mert különösebben vágyott volna erre, vagy annyira jól érezte volna magát, hanem azért, mert a nyarat hasznosan kellett eltölteni. Erre a táborozás tűnt a legalkalmasabbnak. Nem ülhetett egész nap - apja szavai szerint - könyveket bújva, vagy csak a semmit bámulva a szobájában, amikor más, korabeli fiúk már motoroztak, horgászni jártak, vagy éppen első randevúik egyikén próbálták szívük választottját valami olyasmire rábeszélni, amiről maguknak sem volt még fogalmuk. Nem nézhette a tévét, bármennyire is szerette volna, amikor a nyár a mozgás, a nyaralás, a testedzés időszaka. Nem tarthatott halat, amikor mindenki másnak madara, macskája, vagy teknőse volt. Nem vehette elő gyermekkorának kedves játékeit, amikor már mindenki kidobálta a sajátjait, és felnőtt szerepére készülve igyekezett minden szükséges kelléket beszerezni a cigarettától a hajbalzsamig. És nem

ülhetett a parton a hullámok véget nem érő játékát szemlélve, amikor mindenki a vízben volt, és határozott tempókkal szelte a habokat.

Apja számtalan alkalommal próbálta már az úszás alapismereteit beleerőltetni, de mindezen alkalmaknak többszöri alámerülés, néhány korty víz lenyelése, majd sírás és összeveszés lett az eredménye. És amikor az apja reménytelennek ítélve az ügyet feladta, akkor született az a családi elhatározás, hogy majd egy tábor meghozza a kellő eredményt.

Nos, ez a második tábor annak pótlásául szolgált, amit az elsőnek nem sikerült elérnie. Roy ugyanúgy alámerült a vízben, mint annak előtte. Nem mintha nem érezte volna meg pillanatokra, hogy a víz már majdnem fenntartja, talán már csak néhány csapás kellene hozzá, néhány megfelelő lélegzetvétel, és már lebegne a vízen, akár a többiek. Nem mintha nem akarta volna eléggé. Hiszen az, hogy a társait alig lehetett a vízből kicsalogatni, elég meggyőzőnek tűnt ahhoz, hogy ő is próbálkozzon. És az sem igaz, hogy veleszületett alkata okozta volna benne ezt a víztől való iszonyodást. Egyszerűen csak azt nem értette, miért kell neki a vízben lenni, amikor a szárazon is kitűnően elboldogul.

A tábort messze maga mögött hagyta már, és a kétségei is mintha lemaradoztak volna mellőle. Most megint az a tegnap esti Roy volt, aki szilárd eltökéltséggel vette a fejébe, hogy ma reggel megpróbálja azt, amihez eddig nem volt elég sem a jószándék, sem a kérés, sem pedig a kényszer. Megtanul úszni. Csak a maga erejéből. Nem kötelességből, nem azért, mert a többiek is tudnak, nem azért, hogy a szüleinek örömet okozzon vele. Nem. Kíváncsi volt a saját erejére, a saját akaratára, azokra a képességeire, amikről mindig is sejtette, hogy benne lakoznak, de amit soha nem mert másoknak megmutatni.

A tenger nyugodt volt, hullámai csendes egykedvűséggel csapódtak a partnak, kifutottak a homokra, majd elenyésztek, ahogy eddig mindig a tenger születése óta. A néptelen part elhagyott napernyőit meg-megmozgatta a víz sós permetét hozó hűvös szellő. A napfény ezernyi mozaikban csillogott a tenger felszínén, soha nem nyugvó szikrázó színjátékot tárva a kora reggeli látogató elé.

Roy most nem érezte idegennek és nyomasztónak a partot, ahová pedig eddig mindig vonakodva jött ki a többiekkel. Nem voltak emberek, akik őt nézték, ahogy bátortalanul lépdel egyre beljebb a vízbe, és ahogy néhány pillanat múlva félve és a hidegtől remegve fut vissza. Nem voltak ott a társai, akik nevettek rajta, ahányszor csak prüszkölve és fuldokolva elmerült a hullámokban, nem volt ott az apja, aki annyiszor megalázta sürgető és türelmetlen tanácsaival, érthetetlen és mégis végrehajtandó parancsaival, sem az anyja, aki csak szomorúan bámulta a partról, és akinek vigasztaló simogatásában is volt némi egykedvű szánalom és beletörődés. És nem voltak ott a lányok, akik egyszerűen csak keresztülnéztek rajta. Akiknek a szemében nem volt más, mint esendő és nevetséges figura, aki még arra sem volt képes, hogy a vízben fejen álljon, vagy hogy megfogjon egy medúzát, és aztán a kezében lóbálva végigkergesse őket a parton.

Roy most egyedül volt. És tudta, hogy minden kérdésére választ fog kapni.

Egy egészen elhagyatott partszakaszt választott ki. Nem mintha bárki is megzavarhatta volna ezen a korai órán, mégis jobban érezte magát a sziklák között megbúvó kisebb, fővenyes részen. Itt nem voltak napernyők, nem voltak cigaretta csikkek, sem söröskupakok eldobálva és félig a homokba taposva. Csak néhány partra vetett és száradó hínárfoszlány hevert ott, a tenger furcsa illatát árasztva.

Levetette a cipőit, és élvezte, ahogy a hűvös homokszemcsék körbeölelték a lábát és befurakodtak a lábujjai közé. Aztán levette az inget és a nadrágot is, majd kis tétovázás után az úszónadrágot is. Mintha jelzés lett volna ez is önmaga számára, hogy nincsen szüksége semmire, ami

zavaró emlékeket ébreszthetne benne, semmire, ami felidézhetné a tábort, vagy akár az otthonát. Egyedül akart lenni egészen, és ehhez a meztelenség is hozzátartozott.

Elindult a víz felé, egészen addig, amíg a lábujjai először találkoztak a partra futó hullámok hideg, szinte jeges érintésével. Igyekezett előkészíteni magát erre az élményre, mégis meglepte és elkéséřítette, az amit tapasztalt. A víz olyan hidegnek tűnt számára, hogy pillanatnyilag semmilyen esélyt sem látott arra, hogy belemerészkedjen. Leült a víz szegélyéhez, csak a lába ért bele a vízbe, és végtelenül magányosnak és reményvesztettnek érezte magát.

Az apja hangját hallotta:

- Menj már, mire vársz? Ott akarsz ülni délig, amíg felmelegsik a víz?

Aztán a táborvezetőét:

- Mi a fenét csinálsz itt? Miért nem mégy bele, ha egyszer elhatároztad? A többiek nem gondolkodnának ennyit rajta, indulj már, nem látod, hogy mindenki téged néz?

- De hát én megpróbáltam! - kiabálta a szikláknak és a tengernek. - Én eljöttem és megpróbáltam! De nem mégy! - a szavai nekicsapódtak a kopár falaknak, szétszóródtak a tenger fölött.

- Miért nem bízol magadban? - kérdezte a visszhang.

Roy felemelte a fejét, körbenézett, de a part továbbra is néptelen volt, a sziklák között sem látott senkit.

- Tudod, hogy mennyire nevetséges vagy? - egy lány hang szólt hozzá, egy azok közül, akiket sohasem mert moziba hívni, akiknek a kezét sem foghatta meg soha.

- Nagyon hideg, nem bírnám ki azt hiszem. A szívem, vagy valami. Biztosan nem bírnám ki. - esedezett a néma köveknek és a fáradhatatlan hullámoknak.

- Miért nem bízol magadban? - kérdezte újra a visszhang.

Roy ezúttal nem kereste a hang forrását. Biztos volt benne, hogy most sem látna senkit a parton.

- Igazán szeretnéd? - kérdezte a hang.

- Igen. - felelte Roy, és maga is meglepődött, milyen könnyen mondta ki ezt a szót.

A következő hullám hatalmas volt, és váratlanul érkezett. Egy pillanat alatt beborította és csurom víz lett az egész teste. Hideget csak akkor érzett, amikor a hullám visszavonultával a szél szárítani kezdte a bőrét.

És önkéntelenül is a tenger felé csúszott, hogy egészen elmerüljön a hullámokban.

- Mozogni, mozogni, mert különben megfagysz. - mondogatta magának, és igyekezett a bőrét csapkodni a tenyerével, és különféle tornagyakorlatokkal próbálta mozgásban tartani magát, és egy kis meleget ébreszteni a testében.

- Nem úszni akartál? - hallotta a táborvezető gúnyos hangját.

- De igen. - mondta némi határozatlansággal a hangjában.

- Hát akkor lássuk, feküdj a vízre, és gyerünk.

- Mindjárt. Csak egy kicsit jobban átmozgatom magam. - mentegetőzött, és érezte, hogy félelme és gyengesége egyre erősödik, és egyre inkább a part felé húzza.

- Ne törődj velük. - most nem a visszhang szólt hozzá. A tenger mormolásából, a szél suhanásából szövődött a hang. Gyengéd volt és türelmes, és Roy minden kétségén és tétovaságán átsütött melegsége és segítőkészsége.

Már a vállát is ellepték a hullámok, és Roy szeme elől hirtelen eltűnt a látóhatár. Mintha egészen messze látott volna, mintha minden fénysugár eljutott volna a szemébe, bárhonnan is indult, látta az egyenlítői óceán hatalmas, hajókat táncoltató hullámait, látta a Nap óriás korongját egészen a feje felett, látta az afrikai partokat ostromló sós hullámokat, és érezte a meleget. Igen, a meleget, amit sok ezer kilométernyire halmozott fel magában a tengervíz, és ami most az ő bőrét melegítette.

Első próbálkozásai egytől-egyig kudarcot vallottak. Vagy egy nagyobb hullám csapott az arcába, vagy a lába csúszott meg, vagy csak a határozatlansága miatt, de egyetlen pillanatig sem sikerült a vízen maradnia. Görcsösen próbálta a fejét a víz fölött tartani, minden erejével azon igyekezett, hogy fennmaradjon. De minél inkább gyötörte magát, annál több sós vizet nyelt le, annál többet prüszkölt és köhögött az orrába, szájába csapó permettől.

Végül két kezével csapkodta a vizet, dühödten és kimerülten.

- Nem bírom tovább. Akármennyire szeretném, akkor sem megy. Egyszerűen feladom, visszamegyek a táborba, összecsomagolok és eltűnök innen. Ez nem nekem való. Úgy látszik nehezebb vagyok mint a többiek, a fajsúlyommal lehet valami, vagy nincsenek úszóhártyák az ujjaim között, vagy a tüdőm kicsi? Valami biztosan lehet velem. Megpróbáltam, nem megy. Ez ilyen egyszerű.

- Számítottam rá, hogy hamarabb hazajössz. - az apja hangja egykedvű és szánakozó volt. - Megint nem sikerült embert faragni belőled igaz? Menj fel a szobádba, nem akarlak látni. Szállj magadba egy kicsit, és akkor gyere elő, ha van valami amit mondani akarsz. - Aztán később, amikor Roy már felért a lépcsőn: - Nem tudom mi lesz belőle. Egészen elkészerít. Hát már soha nem fog felnőni?

Roy még mindig a hullámokat csapkodta, könnyei sós íze összeolvadt a tenger permetével.

A hang akkor szólította meg újra.

- Dühös vagy Roy, és mérges. Haragszol rám, haragszol mindenkire. És ez jó. Ez is érzélem, és ha elfoszlik belőled, tisztább leszel, és meg fogod érteni, mit kell tenned.

Roy lassan lecsillapodott. Az arcát megmosta tengervízzel, és most valóban üresebbnek és nyugodtabbnak érezte magát. Mintha a könnyeivel a bánata is távozott volna. Homályosan még látta maga előtt a tábort, hallotta és elképzelte a meglepett hangokat, ahogy keresni kezdik az ébresztő után, de már nem törődött velük. Látta az apját, ahogy lassan kicsúszik a kezéből a telefonkagyló, és ahogy halkán közli az anyjával, hogy a fiukat egyszerűen nem találják sehol, de most ezt is inkább nevetségesnek találta, mint rémisztőnek. Egész addigi élete távoli, ködös derengésen keresztül jutott el hozzá, és ahogy az emlékei egymástól megkülönböztethetetlen olvadékká mosódtak össze, úgy lett egyre nyilvánvalóbb, hogy mit kell tennie.

Lassan bemerítette magát a vízbe, de most nem csak a válláig. Hagyta, hogy a víz egészen elborítsa, már a feje sem látszott ki a hullámokból. Egészen sokáig maradt a víz alatt. És miközben a

minden eddiginél tökéletesebb csendben a tenger mozgására figyelt, meglepetten vette észre, hogy már nem a fennmaradás okoz nehézséget, hanem az, hogy a víz alatt maradjon. Egy furcsa és határozott erő emelte fölfelé, és ő feladva minden ellenállását és görcsös kapálódzását, hagyta, hogy ez az erő lassan közelítse a felszín felé, egészen addig, amíg az arcát kiemelve újra levegőhöz jutott.

Hihetetlen örömet érzett. Újra és újra lemerült a víz alá, és önfeledten élvezte, ahogy a hullámok és a víz ereje megemeli a testét, és már nem csodálkozott azon, hogy a lebegés semmilyen erő kifejtést sem igényel tőle.

A hátára feküdt, és hagyta, hogy a víz sodorja, és már azt sem vette észre, hogy eközben messze került a parttól. Ez csak akkor vált fenyegető veszéllyé, amikor megpróbálta a lábával az iszapos aljzatot elérni. Egy pillanat alatt görcsbe rándította a pánik. A feje alámerült a vízbe, a szájába tengervíz került, a karjaival csapkodni kezdett, agyában iszonyú gondolat kezdett formálódni.

Már egészen kimerült, amikor a hang megint megszólította.

- Emlékezz ki voltál, és tudd azt, ki vagy most. Emlékezz mindazokra, akik a tengerből jöttek, és mindazokra, akik ott leltek nyugalmat. Ne magadra figyelj. Érezd mindazt, ami körülvesz. Mindazt, ami érted van. Mindazt, ami segít neked.

És Roy újra elernyesztette magát. Izmai, dacára mindazon parancsnak, amit az életben maradás ösztöne sugallt, ellazultak, karjai már nem verdesték a vizet, teste ha nehezen is, de engedelmeskedett a logikátlan érzésnek.

A hullámok újra a hátukra emelték, játszottak vele, egymásnak adták, vigyáztak rá, hol egészen leengedték, hol a magasba dobták. Roy már nem érezte a bőrén a vizet, sem hideg, sem meleg, sem nedves, sem száraz nem volt a teste. Mintha a víz nem ért volna véget a bőrénél, mintha a testében folytatódott volna, és a vérével keveredve eljutott Roy szövetei mélyébe, és átformálta az egész testét. Egyszerre volt ember, és egyszerre volt medúza. Egyszerre óriás bálna és parányi csikóhal, elektromos rája és intelligens delfin. De hínár is volt, és algatelep vagy piros korall. Vagy jéghegyként szakadt a vízbe Grönland partjainál, és hullám testében futott a partra Afrikában. A karjai megnyúltak, elérték a kontinenseket. Egyszerre érezte az ujjaival Long Island-et és Kamcsatkát, Madagaszkárt és Skandináviát. Láta a sarki éjszaka rejtelmes fényeit, és a déli tengerek fölött ragyogó, eddig ismeretlen csillagképeket. Lába a Mariana árok mélységeiben keresett támaszt, a sejtjei millió darabra hullottak, és kezdtek új életet. Mind ő volt, és egyik sem. Mindegyikben benne lakozott, de már nem hívták Roy-nak egyiküket sem.

És a hátán érezte a sok ezernyi hajót, mindet, amelyik a világtengerek valamelyikén hosszú útját róta távoli célja felé, az apró vitorlásokat, a halászbárkákat, a feneketlen tartályhajókat, a konvojban haladó hadihajókat.

És érezte azt az egyet is, amelyik ezen a reggelen az ő testét kereste a hullámok között, és amelyikről tudta, hogy sohasem fogja megtalálni.

A harsona

Az űrhajó a megnevezhetetlen semmiből jött, áttörte a hiperűr kavargó, kékesfekete felszínét, majd megállapodott egy körpályán, amelynek középpontjában ott ragyogott a Föld, vakítóan fehér felhőivel, mélykék óceánjaival és sárga sivatagjaival.

A fedélzeten csak ketten voltak. Négyezer éve látták utoljára ugyanezt a látványt, mielőtt a szükséges sebességet elérve eltűntek volna a tér láthatatlan redői között, hogy száz és száz fényévvvel odébb bukkanjanak elő újra. A relativitás néhány paradoxona kellett ahhoz, hogy most néhány évvel idősebben, de élve láthassák meg újra a Földet.

Éltek mind a ketten, és az a négyezer év sem múlt el haszontalanul. Amiért elindultak, ott volt az űrhajón. Amiben csak kevesen hittek, ott pihent egy sima falú, arany fényű ládikában. Amiről legendák szóltak és papirusz tekercsek íródtak az ismert történelem legelső századaiban, amiről papok prédikáltak, amiről a szerzetesek fohászaival szóltak, amiről a hitetlenek gúnyolódtak, amiről valamennyi élő embernek volt ilyen vagy olyan képzelete, amibe haldoklók kapaszkodtak utolsó reményükként, az kézzelfogható, megtapintható valóságként létezett.

Az űrhajó türelmesen róttá köreit, a kék bolygó nyugodt volt és főséges. Azok ketten ott a fedélzeten most nem siettek. Mert mi is volt ez a pár óra várakozás ahhoz a tömérdek naphoz, hónapoz és évhez képest, amit a reménnyel egyáltalán nem kecsegtető vállalkozás felemésztett. Hiszen nem volt több ami útba igazíthatta őket, mint néhány nehezen értelmezhető mondat az egyházak szent könyveiből, néhány látomás, amit papírra vetettek a középkori kolostorok falai között, vagy amikről csak a hagyomány tudott, és még írásos nyomuk sem maradt. Néhány álm, ötlet, megézés, prófécia, kutatásaik néhány olyan mehökkentő eredménye, amit talán egy közös tudat, vagy inkább tudattalan különös megnyilvánulásának tarthattak, de ami mégis elindíthatta őket ezen a homályos úton.

Titokban, bőkezű adakozók segítségével készültek az útra. A legjobb hajóra volt szükségük, hiszen nem tudhatták meddig tart az út. A keresés bolygóról bolygóra haladt, és minden állomás közelebb vihette őket a megoldáshoz, vagy éppen kezdhették előről az egészet. Mégis, a fedélzeti idő szerint nem egészen három évükbe telt, amíg nyomra akadtak. És újabb tíz hónap múlva eredmény koronázta hihetetlen küldetésüket.

A Földön ezalatt végigpergett négyezer esztendő.

A két űrhajós mozdulatlanul állt, és nézte, ahogy a Föld fekete félgömbje elnyelte a kéklő ragyogást, majd ahogy újra megjelent a kék sarló. A látvány, ami a Föld minden eddigi űrhajósát, ha csak pillanatokra is, de mélységes alázattal töltötte el, könnycseppeket csalt a két férfi szemébe is.

Gregory volt az idősebb, egészen fehér haja hosszú tincsekben lógott a hófehér díszegyenruha vállára. Talhan volt a másik, az egyenruha sötétebb színe fiatalabb korát, és alacsonyabb rangját is jelezte.

Némán álltak így, aztán Talhan eltűnt a raktárban, ahol az élelmiszerkészletüket tartották. Egy üveggel a kezében került elő újra, zöld színű palack volt, rajta fakó címkével.

- Pezsgő. A legfinomabb. - mondta, megelőzve Gregory kérdését, amit a másik a meglepetéstől nem tudott időben feltenni.

- Erre az alkalomra tettem félre.

Megterítettek egy fehér abrosszal, két poharat készítettek az asztalra, és valahonnan jég is került. Mint azokban a régi napokban, amikor randevúra készülődtek. Abban a négyezer évvel ezelőtti homályos múltban, ott az örvénylő fehér felhősávok alatt, valamelyik kisváros álmos kora délutánján.

Talhan töltött a poharakba, a buborékok elevenen pattogtak a pezsgő felszínén, mintha csak nemrég töltötték volna meg a palackot.

Nem szóltak semmit. Beszédnek, köszöntőnek, asztali áldásnak nem volt helye. A pillanat magasztos és egyedüli volt. Mindketten szentnek és megsérthetetlennek érezték a csendet maguk körül.

A poharaktól hamar elfogyott az ital, Gregory felállt, Talhan is elfoglalta a helyét a pilótaülésben, és az űrhajó a körpályát elhagyva belépett a Föld légkörébe.

A felszín néma és barátságtalan volt. Ahol leszálltak, egy nagyváros űrkikötőjét remélték megtalálni, de a hűvös szélről eltekintve, ami valami rozsdaszínű port fújt rájuk, semmit sem találtak. Körülöttük nyoma sem volt életnek, városnak, de még romoknak sem.

Tanácsstalanul álltak hol egymásra nézve, hol a távolban kutatva valami ismerős jel után, és anélkül hogy bármit mondtak volna egymásnak, tudták, hogy bárhol szálltak volna le a Földön, mindenütt ezt találták volna. Bármilyen kikötőt, bármilyen várost választottak volna is, az semmiben sem különbözött volna az itt eléjük táruló látványtól.

És valamilyen furcsa és megmagyarázhatatlan hidegséget és ürességet éreztek a szívük helyén.

Aztán előhozták a ládát. Felnyitották és belenéztek. Selyem és gyolcs ágyán ott feküdt előttük a harsona. A Feltámadás Harsonája. A hangszer, ami a holtak nyelvén szól, és ami felébresztheti őket időtlen dermedtségükből, ami életre szólíthatja őket újra. Ami a messzi időkben elkerült a Földről, és csak homályos és titokzatos legendák, zizzenő tekercsek őrizték az emlékét.

Amelyért annyi és annyi bolygót kellett felkeresniük, annyi és annyi nyomot megvizsgálniuk, az Írás minden sorát elemezniük, és minden fantáziájukat és természetfölötti képességüket latba vetniük.

Most itt volt csillogón, némán, érc teste rejtette az adományt, amelynek töredékeit minden földi hangszer örökölte, de amely teljességében csak ennek az egynek volt sajátja. A lelkek hangja volt bezárva az érc csőbe, hívó, lélettel teli hangot őriztek ezek a furcsa csavarulatok.

Gregory emelte ki a hangszert, kezébe vette, a fém egyszerre volt borzongatóan hideg, és perzselően forró.

Aztán odanyújtotta a másíknak.

- Talhan. Eljött a pillanat. Rád várnak mind a holtak, és mind az élők. Hogy még egy esélyt adj nekik. Életet és reményt. Hogy amit eddig elhibáztak, újra próbálhassák. A Föld újra kiméretik, és szétoztatik. És lesz rajta hely minden boldognak és minden boldogtalannak. Minden hívőnek és minden hitetlennek.

A harsona megszólalt. A Talhan tüdejéből előtóduló levegő átsuhant a hangszer járatain, megrezegtette az apró nyelvecskéket, és a harsona hangja végigfutott a száraz, rozsdaszínű sivatag fölött.

Semmi nem mozdult. Csak a szél fújta ugyanolyan egykedvűséggel a homokot. Talhan újra belefűjt. Ezúttal erősebben, hosszabban, határozottabban.

Most sem történt semmi. Talán csak a csend lett sokkal mélyebb, amikor a harsona hangja elhalt a távoli dűnék sorai között.

Talhan harmadszorra is az ajkához emelte a harsonát, és a hang ismét előröppent belőle.

És ekkor megtört a mozdulatlanság. A sivatag fölött egy helyen szürkébb és átlátszatlanabb lett a levegő, mintha összeálltak volna a részecskék valamilyen ismeretlen erő hatására, és egyre határozottabb formát kezdtek volna öltetni. Talhan megborzongott a látványtól, Gregory-ra pillantott, de az ő arca is ugyanazokat az érzéseket sugározta. Félelmet és valami olyasminak a baljós előérzetét, amire egyikük sem számíthatott.

A Nap fénye egy csillogó testen tört meg a távoli derengésben, ami egyre szilárdabb és egyre biztosabban mozgó alakká kezdett összeállni. És miközben a formálódó test lassan előlépett a derengésből, a távolban egyre több és több helyen mozdult meg a föld, és mint megannyi hangyabolyból rajzani kezdtek a látomások, hogy a ködszerű derengésből egymás után életre keljenek.

A hozzájuk legközelebb álló alak befejezte átalakulását. A derengés megszűnt körülötte, és ő elindult az úrhajó előtt álló két férfi felé.

Talhan a szájára szorította a kezét, hogy a sikoltást, amely előtörni készült a torkából, valahogyan visszafojtsa. Gregory üveges szemekkel meredt a feléjük lépkedőre, némán tátogott, szó nem hagyta el az ajkát.

Akit életre keltettek, majd két méteres volt, csillogó acél borította a testét, az arca csupán nagyvonalakban emlékeztetett emberi arcra, a kezei helyén hatalmas fogókarok voltak, a XXII. század elején készült, és a bányákban használták az emberi munkaerő kiváltására.

Az első teremtmény, akit életre keltettek, robot volt.

És ott voltak mind a többiek. A harsona hangjaira bújtak elő a föld alól, üregekből, odúkból kászálódtak elő, ködből, derengésből jöttek. Ott voltak a szuperintelligens agyak, a csillagközi úrhajók fedélzeti mérnökei, a gigantikus építőrobotok, akik a felhőkarcolókat emelték, a víz alatti munkára specializálódott robotok, ott voltak a XX. század végének első számítógépei, elektroncsöveit csörgetve, a homályból megérkezett az ENIAC, szobányi fémszekrényeit guruló szállítórobotok hozták. Olaj és szilícium, ferrit és réz, alumínium és acél, ott hullámzott körülöttük, zörögve és csörömpölve, nyikorogva és géphanon szónokolva.

- Elkéstünk. - mondta Gregory. A könny megszáradt az egyenruháján, ami már egyáltalán nem volt hófehér.

- Megkötötték az üzletet. - válaszolta Talhan.

2022

A Mars vörös korongja most már szemlátomást nőtt és hízott. Holden a megfigyelő ernyő előtt állt és le nem vette a szemét a közeledő bolygóról. Valami ott tartotta és nem engedte szabadulni egészen addig, míg meg nem jelent Price vagy Jones, hogy felváltsa és átvegye a szolgálatot. És ez így történt mindennap, azóta hogy a Mars először vált ki a csillagháttérből, és lassan átvette az uralmat, mindent sápadt, démoni vörösbe borítva.

Holden még sohasem érzett hasonlót. Az első napokban csak pillanatokig tartott. Érzésfoszlányok, tétova képek, minden határozott cél és sorrend nélkül. Holden kezdetben csak a fáradtságának tulajdonította a megjelenésüket, és nem is beszélt róla senkinek a hajón. De a látások mindig visszatértek és napról napra újraéledtek. Erősebben, ragyogóbban mint annak előtte. Olyankor lepték meg mindig, amikor egyedül volt. Amikor a képernyő előtt ült, amikor a Mars öreg, barázdákkal szántott arcába bámult.

Először nem tudott ellenük védekezni, később már nem is akart. Idegenek voltak, de félelem sohasem volt bennük, inkább kíváncsivá tették Holdent. És ahogy teltek a napok, egyre jobban érezte magát velük. Hangok keresték, hangok, amelyeket már hallott valahol. Emberekkel beszélt, akik valahogy mégsem voltak emberek. Külön világban élt, és ez a világ sápadt, vörös ködfüggönyön át mutatta meg magát. Városokat látott, és nem tudta miért, de érezte, hogy azok nem emberkéz nyomát őrzik.

A Mars pedig egyre közelebb került hozzájuk. Néha szinte szeretne volna megérinteni, annyira közelinek tűnt, és ilyenkor hűvös borzongást érzett az ujjában, és egész testében, minden idegszálával érezte, ahogy testetlen vágyakozása lassan határozott alakot ölt.

És a vörös korong egyre nőtt és nőtt. Holden tudta, már csak néhány nap, és ott lehetnek. Ők, a Földről jött emberek. Hirtelen nagyon boldognak érezte magát. Arcát nekinyomta az üveglapnak, aztán teljes erejéből nekipréselte magát az ernyő sima felületének, és nevetni kezdett.

Nevetett még akkor is, amikor Price lépett be a kabinba, a szokásos goromba módján szitkozódva. Price nem szeretne a szolgálatot, és sohasem értette, hogyan tud Holden ennyi időt a képernyő előtt lenni. Untatta ez az egész, és ennek mindig igyekezett hangot adni, amikor Holdennel beszélt. Láthatóan aludt, amikor a fedélzeti központ jelezte neki a váltást, most a szemét dörzsölte, aztán megrázta a fejét, ledobta magát az egyik székre, és csak most nézte meg igazán mi is történik a kabinban. Rámeredt a még mindig nevető Holdenre, és csak lassan jutott szóhoz.

- Holden, az istenért, mit csinálsz? Valami baj van?

- Nem. Dehogy. - Holden lassan beszélt, mint aki hosszú álomból ébred. Tétova mozdulattal simított végig a haján, aztán leült ő is. Háttal a Mars egyre ragyogóbb foltjának.

- Ide figyelj Holden. - kezdte Price. - Azt hiszem, túl sok időt töltesz el a képernyő előtt. Ez még a legedzettebb űrhajósokat is kikezdené. Vörös és vörös mindenütt. És semmi mást nem látni már napok óta. Néha én is azt hiszem, megőrülök, ha nem történik végre valami.

- Nem, Price, hidd el már semmi bajom.

Valami más szólt belőle. Óvatosan, lassan ízelgetve minden szót, mielőtt kimondaná.

- Csak valami múltó rosszullét lehet. Sohasem fordult még elő velem semmi ilyesmi, ez is el fog múlni biztosan. - valami résen volt most is, és nem engedte, hogy a látomásairól beszéljen. És ő engedelmesen hallgatott...

Még egy ideig beszélgettek, aztán Price sorra végignézte a műszereket, és mivel mindent rendben talált, aludni küldte Holdent. De mielőtt az végleg bezárta volna maga mögött az ajtót, még egyszer utána szólt.

- Fáradtak vagyunk mindannyian, ez a semmittevés elfárasztja az érzékeket, eltompítja az óvatosságot. Jobban kell egymásra vigyáznunk, mint eddig bármikor. Nem engedhetjük, hogy bármi is megzavarja a küldetésünket. Ha te is jónak látod, egy-két napra kihagyhatunk a szolgálatból.

- Köszönöm, - mondta Holden - de ez felesleges. Nincsen semmi bajom, hidd el. Talán csak ez a fény szokatlan nekem, vagy nem is tudom mi. Az egész annyira furcsa.

- Akkor kikapcsoljuk az ernyőt a leszállásig. Biztosan segíteni fog. - aztán még hozzátette - Átkozottul hosszú ideje tart már ez az út, és én már nagyon szeretném ha vége lenne.

- Én is nagyon szeretném - motyogta Holden, és megint úgy érezte nevetnie kell.

Sokáig feküdt az ágyán nyitott szemmel, és nem tudta, hogy féljen-e a következő szolgálattól, vagy várja inkább. Mosolygott, amikor elaludt...

Az ajtónyitásra Jones összerezett, megfordult a székében, és üdvözölte Holdent.

- Na jól vagy már pajtás? Hallom nem tetszett neked a vén Mars. Price mondta, hogy talán az ernyőt kellene kikapcsolni, hátha attól van az egész. Hát én aztán megvagyok nélküle is. Láthatjuk még eleget, nem igaz?

- Igen, - mondta Holden - biztosan. - és hozzáfogott az ellenőrzéshez.

- Szerintem egy unalmas öregasszonyhoz hasonlít. - folytatta Jones.

- Miről beszélsz? - Holden láthatóan nem figyelt arra, amit a másik mondott.

- A Marsról. Amíg fiatal volt szép lehetett, sokan szerették volna megszerezni. De most csak csupasz hegyeket és sivatagot kaphatsz tőle.

- Látnád tavasszal, - Holden megélenkült. - Amikor a csatornák bíborfolyóvá változnak... - valami szorította belülről, és nem engedte, hogy befejezze a mondatot. A szája elé kapta a kezét, és elmosolyodott.

- Mit mondtál? - kérdezte Jones, és Holden teste megfeszült, ahogy a lehetséges válaszokat elemezte.

- Egy régi vers. Nem is tudom miért jutott az eszembe. - mondta végül, és megnyugodva látta, hogy a másik elégedett a válasszal.

Aztán Jones felkászálódott, elsütött még egy otromba viccet, és elment aludni. Holden várt, amíg a folyosón a léptek zaja teljesen elült, aztán odament a megvakított megfigyelő ernyőhöz. Megállt előtte, sóhajtott egy mélyet, és tudta, hogy most nagyon erősnek kell lennie. Megfeszítette minden izmát, és elfordította a kapcsolót.